

var altsaa hver Dag Gilde i Familien, og der var vist for saa vidt meget godt Sammenhold i den Familie, som der staar, at de tre Døtre, der rimeligvis intet ejede selv, fik Indbydelse til at komme og spise og drikke med dem.

„Men Job rejste sig tidligt om Morgen og ofrede Brændoffer efter Tallet paa dem alle; thi han sagde: Maaske mine Sønner have syndet og sagt Gud Farvel i deres Hjerte. Saaledes gjorde Job altid.“

Jeg tænker mig, at naar Ulykken kom over Job, da har de Søners Levevis ikke været uden Skyld deri.

Saa mister han alt: Helbred, Børn og Rigdom, og det gaar paa Livet løs for at bevare Troen paa Guds retfærdige Kærlighed, især da hans tre ærværdige Venner, i Stedet for at være ham til Trøst og Hjælp i hans Ulykke, søger at overbevise ham om, at det hele er selvforskyldt. Det er nok den haardeste Prøvelse, han sættes paa, og Job henfalder da ogsaa til den stærkeste Selvhævdelse, især fordi det slet ikke passer, hvad de beskylder ham for.

I Begyndelsen af 10. Kapitel siger Job til Gud: „Giv mig til Kende, hvorfor du trættes med mig.“ Og tilsidst føjer Gud ham og giver sig til Kende for ham som gennem en Storm. De tre Venner bliver nu haardt dadlet af Gud, fordi de ikke har „talt ret om Gud“, men skubbet til den hældende Vogn.

Men til sidst slutter Job med at sige til Gud: „Saa hør da nu, og lad mig tale; jeg vil spørge dig, undervis du mig! Med hørende Øre hørte jeg dig, og nu har mit Øje set dig, derfor agter jeg mig selv ringe, og jeg angrer det i Støv og Aske!“

Og nu sker det, at alt vender sig for Job; han faar alt tilbage, endog dobbelt, og alle de, der havde glemt ham, kom nu og trøstede ham for alt, hvad han havde lidt og stridt.

Og han fik paany syv Sønner og tre Døtre, men mens vi i Begyndelsen af Jobs Bog hører mest om Sønnen, nævnes de nu bare syv i Tal, men om Døtrene staar der, — ja, jeg synes helt ømt — at han kaldte den ene Jemima, den anden Keriga og den tredje Keren Happuk, og der fandtes ikke Kvinder saa smukke som Jobs Døtre i

hele Landet, og deres Fader gav dem Arv med deres Brødre.

Var dette noget, Gud lærte Job, da han talte med ham i Stormvejret? Havde det været hans Brødre, det Vennerne aldrig nævnte i deres haarrejsende Anklager, havde han glemt sine Døtre og været svag over for sine Sønner?

Ja, jeg ved det ikke, men jeg synes, jeg ofte har mødt en gammel Job, som ved Slutningen af sit Liv kun havde en Datter eller Døtre at støtte sig til, han har maaske en Flok Sønner i gode og store Stillingen, som han har stridt for og kostet paa i det længste, men hvor er de?

Min Søn, min Søn, til han faar sig en Viv,
min Datter, min Datter i hele mit Liv.

Kunde han som Job begynde Livet forfra, han vilde vist have opdaget, at hans Døtre var de smukkeste i hele Landet og give dem Arv med deres Brødre.

Om et Folk — skal vi tænke England — blev slaaet ned som Job og bagefter rejste sig, det samme vilde sikkert vise sig.

Man siger, at Jobs Bog er Digt. Den Slutning om hans Døtre har overbevist mig om, at det er den nøgne Virkelighedsskildring.

Thyra Jensen.

Lidt om Grundlovs-sagen.

„Ogsaa Modparten bør høres.“

Det har længe været min Agt at skrive i „Kvinden og Samfundet“ i Anledning af et Par Indlæg, som er fremkomne deri, og jeg vil nu med Redaktionens Tilladelse gøre Alvor deraf.

Først vil jeg berolige Fru *Valleur Ingerslev*, som (se 15. Decbr. S. 247) er betænkelig ved at holde Aarsmøde paa Bornholm, da Dansk Kvindesamfund formentlig ved samme Tid skulde holde stort Festmøde for at fejre Kvindernes Valgret. Forudsat, at Grundlovs-sagen gaar i Orden i denne Rigsdagssamling, — for Tiden er Ud-

sigterne dertil jo ikke særlig lyse — vil det rimeligvis først ske i April, og i hvert Fald vil Rigsdagen ikke blive hjemsendt ret længe før samme Mnd.s Udgang, da der er mange andre vigtige Sager paa dens Dagsorden, som Regeringen maa ønske at faa vedtagne forinden. Valgene til Folketinget kan da holdes omtrent 20. Maj, da Valgbrevene til den Tid er udløbne, og det meste af Juni vil medgaa til Landstingsvalgene. Den nye Rigsdag kan saa vedtage Stadfæstelsen af Grundlovsforslaget i Juli; de nye Valglistes affattes i August, og Valgene til begge Ting efter den nye Valgordning foregaa i Septbr. Der er derfor slet intet i Vejen for, at vort Aarsmøde holdes som sædvanlig i Juni, medens Sejrsfesten — saafremt der ellers bliver nogen — kan foretages, enten kort før Kvinderne skal gaa til Valg første Gang eller kort efter, at de første Gang har stemt.

Endvidere vil jeg tillade mig at imødegaa Frøken *Anna Hansens* og Frøken *Hulda Pedersens* Indlæg (se Kv. og Samf. 30. Decbr. S. 253—55), og jeg vil gøre det undet ét, da deres Udtalelser, om ikke formelt, saa reelt hører sammen eller dog udfylder hinanden. Deres Forslag er nemlig aldeles umuligt, med mindre man vil tænke sig en kvindelig Revolution foregaaet forinden. Den enevældige Konge kunde vistnok 1848 sætte sig ud over Kongelovens Bud (om dens evigvarende Bestaaen), fordi det kun bandt ham personlig, men ikke Folket, og dog kunde han ikke gøre det saa let, som Frk. A. H. synes at tro. Thi han maatte føle sig bunden af det Tilsagn, som 1832 var givet Provinsialstænderne, at deres Raad skulde indhentes, naar Ændringer skulde foretages i deres Stilling. Dette Løfte blev ogsaa overholdt, idet Stænderne raadspurgtes om Valgordningen til Rigsforsamlingen. Vistnok kunde Kongen ogsaa have forelagt Stænderne selve Grundlovsudkastet til Betænkning og derefter kundgjort det som Rigets fremtidige Statsordning; men han og hans Regering foretrak at gaa den anden Vej, idet de dog forbeholdt sig at udvalge en Fjerdedel af Rigsforsamlingen Medlemmer, netop for at kunne raade Bod paa mulige Fejlgreb og Uretfærdigheder ved